

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

ויקרא פרק כב'

(כט) וְכִי תִזְבְּחוּ זֶבַח תּוֹדָה לַיהוָה לְרִצְוֹנְכֶם תִּזְבְּחוּ: (כט) וְכִי תִזְבְּחוּ זֶבַח תּוֹדָה לַיהוָה לְרִצְוֹנְכֶם תִּזְבְּחוּ: (כט) וְאֵרִי תִפְסְוּ נִכְסֵי תּוֹדָתָא קְדָם יי' לְרַעְוָא לְכוּן תִּפְסְנִיָּה:
 (ל) בַּיּוֹם הַהוּא יֵאָכֵל לֹא תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד בֹּקֶר אֲנִי יְהוָה: (ל) בַּיּוֹם הַהוּא יֵאָכֵל לֹא תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד בֹּקֶר אֲנִי יְהוָה: (ל) בַּיּוֹמָא הַהוּא יִתְאָכֵל לֹא תִשְׁאָרוּן מִנֶּיהָ עַד צַפְרָא אָנָּה יי':
 (לא) וְשִׁמְרֹתֶם מִצְוֹתַי וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְהוָה: (לא) וְשִׁמְרֹתֶם מִצְוֹתַי וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְהוָה: (לא) וְתִטְרֹן פְּקוּדֵי וְתַעֲבְדוּן יְתְהוּן אָנָּה יי':
 (לב) וְלֹא תַחֲלֹלוּ אֶת שֵׁם קֹדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה מְקֹדְשְׁכֶם: (לב) וְלֹא תַחֲלֹלוּ אֶת שֵׁם קֹדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה מְקֹדְשְׁכֶם: (לב) וְלֹא תַחֲלֹלוּ יְת שְׁמָא דְקוּדְשִׁי וְאִתְקַדַּשׁ בְּגוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אָנָּה יי' מְקֹדְשְׁכוּן:
 (לג) הַמוֹצִיא אֹתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהֵיוֹת לְכֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה: (לג) הַמוֹצִיא אֹתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהֵיוֹת לְכֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה: (לג) דְּאִפִּיק יִתְכוּן מֵאֶרְעָא דְּמִצְרַיִם לְמַתְהוּי לְכוּן לְאֱלֹהֵא אָנָּה יי':
 כג (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: (א) וּמְלִיל יי' עִם מֹשֶׁה לְמִימְרָ:
 (ב) דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדָי: (ב) דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדָי: (ב) מְלִיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימַר לְהוּן מוֹעֲדָי דִּי דִי תַעֲרַעְוּן יְתְהוּן מְעַרְעֵי קֹדֶשׁ אֵלִין אֲנֹן מוֹעֲדֵי:
 (ג) שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֹאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלֹאכָה לֹא תַעֲשׂוּ שַׁבַּת הוּא לַיהוָה בְּכָל מוֹשְׁבֵי תִיכֶם: (ג) שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֹאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבְּתוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלֹאכָה לֹא תַעֲשׂוּ שַׁבַּת הוּא לַיהוָה בְּכָל מוֹשְׁבֵי תִיכֶם: (ג) שְׁתָּא יוֹמִין תַּתְעַבְד עֵבִידָא וּבַיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה שַׁבַּת שַׁבְּתָא מְעַרַע קֹדֶשׁ כָּל עֵבִידָא לֹא תַעֲבְדוּן שַׁבְּתָא הִיא קְדָם יי' בְּכָל מוֹתְבְּנִיכוּן:
 (ד) אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם: (ד) אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם: (ד) אֵלִין מוֹעֲדָי דִּי מְעַרְעֵי קֹדֶשׁ דִּי תַעֲרַעְוּן יְתְהוּן בְּזַמְנִיהוּן:
 (ה) בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעַרְפָּיִם פֶּסַח לַיהוָה: (ה) בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעַרְפָּיִם פֶּסַח לַיהוָה: (ה) בְּנִרְחָא קְרַמָּאָה בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר לִירְחָא בֵּין שְׁמִשְׁיָא פֶּסַחָא קְדָם יי':
 (ו) וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חַג הַמִּצּוֹת לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ: (ו) וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹמָא לִירְחָא הַדִּין חַגָּא דְּפִשְׁרִיאָ קְדָם יי' שְׁבַעַא יוֹמִין פִּשְׁרִי תִיכְלוּן:
 (ז) בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ יְהִי לְכֶם כָּל מְלֹאכָת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: (ז) בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ יְהִי לְכֶם כָּל מְלֹאכָת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: (ז) בַּיּוֹמָא קְרַמָּאָה מְעַרַע קֹדֶשׁ יְהִי לְכוּן כָּל עֵבִידָת פְּלַחַן לֹא תַעֲבְדוּן:
 (ח) וְהַקְרַבְתֶּם אֹשֶׁה לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלֹאכָת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: (ח) וְהַקְרַבְתֶּם אֹשֶׁה לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלֹאכָת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: (ח) וְתַקְרְבוּן קְרַבְנָא קְדָם יי' שְׁבַעַא יוֹמִין בַּיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה מְעַרַע קֹדֶשׁ כָּל עֵבִידָת פְּלַחַן לֹא תַעֲבְדוּן:

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

(ט) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ט) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ט) וּמְלִיל יי עם מֹשֶׁה לְמִימָר:

(י) דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וּקְצַרְתֶּם אֶת קְצִירָהּ וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל הַכֹּהֵן: (י) דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וּקְצַרְתֶּם אֶת קְצִירָהּ וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל הַכֹּהֵן: (י) מְלִיל עם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִמְרָה לְהוֹן אָרִי תַעֲלֹן לְאַרְעָא דִּי אָנָּה יְהִי לְכוֹן וְתַחְצְדוּן ית חֲצֵדָה וְתִתְנוּן ית עוּמְרָא רִישׁ חֲצֵרְכוֹן לְוֹת פְּהִנָּא:

(יא) וְהִנִּיף אֶת הָעֹמֶר לִפְנֵי יְהוָה לְרֹצְנְכֶם מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת יִנִּיפְנֻו הַכֹּהֵן: (יא) וְהִנִּיף אֶת הָעֹמֶר לִפְנֵי יְהוָה לְרֹצְנְכֶם מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת יִנִּיפְנֻו הַכֹּהֵן: (יא) וִירִים ית עוּמְרָא קֶדָם יי לְרַעוּא לְכוֹן מִבְּתַר יוֹמָא טָבָא וְרִימְנִיָּה פְּהִנָּא:

(יב) וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן אִשָּׁה לִיהוָה רֵיחַ נִיחַח וְנִסְכָּה יין רְבִיעֵת הַהֵיזֶן: (יב) וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן אִשָּׁה לִיהוָה רֵיחַ נִיחַח וְנִסְכָּה יין רְבִיעֵת הַהֵיזֶן: (יב) וְתַעֲבְדוּן בְּיוֹמָא דְאַרְמוּתְכוֹן ית עוּמְרָא אִמְרָא שְׁלִים בְּר שְׁתִיָּה לְעֻלְתָּא קֶדָם יי:

(יג) וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן אִשָּׁה לִיהוָה רֵיחַ נִיחַח וְנִסְכָּה יין רְבִיעֵת הַהֵיזֶן: (יג) וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן אִשָּׁה לִיהוָה רֵיחַ נִיחַח וְנִסְכָּה יין רְבִיעֵת הַהֵיזֶן: (יג) וּמִנְחָתִיָּה תִרְוִן עֶשְׂרִינִין סֹלְתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח קֶרְבָּנָא קֶדָם יי לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעוּא וְנִסְפִיָּה חֲמֻרָא רְבַעִית הִינָּא:

(יד) וְלַחֵם וְקֹלִי וְכֶרֶם לֹא תֹאכְלוּ עַד עֵצִים הַיּוֹם הַזֶּה עַד הִבִּיאְכֶם אֶת קֶרְבֶּן אֱלֹהֵיכֶם חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מִשְׁבַּתֵיכֶם: (יד) וְלַחֵם וְקֹלִי וְכֶרֶם לֹא תֹאכְלוּ עַד עֵצִים הַיּוֹם הַזֶּה עַד הִבִּיאְכֶם אֶת קֶרְבֶּן אֱלֹהֵיכֶם חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מִשְׁבַּתֵיכֶם: (יד) וְלַחֵם וְקֹלִי וְכֶרֶם לֹא תִיְכָלוּן עַד פְּרוּ יוֹמָא הַדִּין עַד אִתּוֹאִיכוּן ית קֶרְבֶּן אֱלֹהֵיכוֹן קִים עֲלֵם לְדִרְיִכוֹן בְּכָל מוֹתְבְּנִיכוֹן:

(טו) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הִבִּיאְכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שִׁבְעַת שַׁבְּתוֹת תְּמִימוֹת תְּהִינָּה: (טו) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הִבִּיאְכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שִׁבְעַת שַׁבְּתוֹת תְּמִימוֹת תְּהִינָּה: (טו) וְתִמְנְנוּן לְכוֹן מִבְּתַר יוֹמָא טָבָא מִיּוֹם אִתּוֹאִיכוּן ית עוּמְרָא דְאַרְמוּתָּא שְׁבַעִית שְׁבֻעִין שְׁלִמִין יְהוֹן (נ"א, תְּהִינִין):

(טז) עַד מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לִיהוָה: (טז) עַד מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לִיהוָה: (טז) עַד מִבְּתַר שְׁבֻעַתָּא שְׁבִיעַתָּא תִמְנְנוּן חֲמִשִּׁין יוֹמִין וְתִקְרְבוּן מִנְחָתָא חֲדָתָא קֶדָם יי:

(יז) מִמוֹשְׁבַּתֵיכֶם תָּבִיאוּ לַחֵם תְּנוּפָה שְׁתֵּים שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת תְּהִינָּה חֲמִיץ תִּאֲפִינָה בְּכוֹרִים לִיהוָה: (יז) מִמוֹשְׁבַּתֵיכֶם תָּבִיאוּ לַחֵם תְּנוּפָה שְׁתֵּים שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֹלֶת תְּהִינָּה חֲמִיץ תִּאֲפִינָה בְּכוֹרִים לִיהוָה: (יז) מִמוֹתְבְּנִיכוֹן תִּתְנוּן לַחֵם אֲרַמוּתָּא תִרְתִּין (גְּרִיצוֹן) תִרְוִן עֶשְׂרִינִין סֹלְתָא יְהוֹן חֲמִיעַ וְתִאֲפִין בְּכוֹרִין קֶדָם יי:

(יח) וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שְׁבַעִת כֶּבֶשִׂים תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה וּפָר בֶּן בָּקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנַיִם יְהִיוּ עֲלֵה לִיהוָה וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם אִשָּׁה רֵיחַ נִיחַח לִיהוָה: (יח) וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שְׁבַעִת כֶּבֶשִׂים תְּמִימִם בְּנֵי שָׁנָה וּפָר בֶּן בָּקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנַיִם יְהִיוּ עֲלֵה לִיהוָה וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם אִשָּׁה רֵיחַ נִיחַח לִיהוָה: (יח) וְתִקְרְבוּן עַל לַחְמָא שְׁבַעִית אֲמִרִין שְׁלִמִין בְּנֵי שָׁנָה וְתוֹר בֶּר תוֹרִי חֲד וְדְכְרִין תִרְוִן יְהוֹן עֲלְתָּא קֶדָם יי וּמִנְחָתְהוֹן וְנִסְכֵיהוֹן קֶרְבֶּן דְמִתְקַבֵּל בְּרַעוּא קֶדָם יי:

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

(יט) וְעִשִּׂיתֶם שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לַחֲטָאת וּשְׁנֵי כִבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה לְזֶבַח שְׁלָמִים:
 (יט) וְעִשִּׂיתֶם שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לַחֲטָאת וּשְׁנֵי כִבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה לְזֶבַח שְׁלָמִים: (יט) וְתַעֲבְדוּן
 צִפִּיר בַּר עֲזֵי חֵד לַחֲטָאתָא וְחֲרִין אֲמִרִין בְּנֵי שָׁנָה לְנִכְסַת קוֹדֶשֶׁי־א:

(כ) וְהֵנִיף הַכֹּהֵן אֹתָם עַל לֶחֶם הַבִּכּוּרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה עַל שְׁנֵי כִבְשִׁים
 קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַיהוָה לִכְהֹן: (כ) וְהֵנִיף הַכֹּהֵן אֹתָם עַל לֶחֶם הַבִּכּוּרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה עַל
 שְׁנֵי כִבְשִׁים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַיהוָה לִכְהֹן: (כ) וְיָדִים כְּהֵנָּה יִתְהוּן עַל לֶחֶם בְּכֹרֵי־א אֲרָמוּתָא קָדֶם יי' עַל
 תְּרִין אֲמִרִין קוֹדֶשֶׁי־א יִהוּן קָדֶם יי' לְכַהֲנָא:

(כא) וּקְרַאתֶם בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מִלְּאכֶת עֲבֹדָה לֹא
 תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל מוֹשְׁבֵי־תִיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם: (כא) וּקְרַאתֶם בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
 מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מִלְּאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם בְּכָל מוֹשְׁבֵי־תִיכֶם
 לְדֹרֹתֵיכֶם: (כא) וְתַעֲרְעוּן בְּכָרוֹ יוֹמָא הַרְדִּין מְעָרַע קֹדֶשׁ יִהְיֵי לְכוּן כָּל עֲבִידַת פְּלִחוֹ לֹא תַעֲבְדוּן קָדֶם עַל־ם
 בְּכָל מוֹתְבְּנִיכוּן לְדֹרֵיכוּן:

(כב) וּבִקְצֹרְכֶם אֵת קִצִּיר אֲרָצְכֶם לֹא תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ בְּקַצְרָךְ וְלִקַּט קִצִּירָךְ
 לֹא תִלְקַט לְעֵנִי וְלִגְר תַעֲזֹב אֹתָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (כב) וּבִקְצֹרְכֶם אֵת קִצִּיר
 אֲרָצְכֶם לֹא תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵךְ בְּקַצְרָךְ וְלִקַּט קִצִּירָךְ לֹא תִלְקַט לְעֵנִי וְלִגְר תַעֲזֹב אֹתָם אֲנִי
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (כב) וּבִמְחַצְרֵיכוּן יֵת חֲצָרָא דְאַרְעֵכוּן לֹא תִשְׁיִצִי פֶּאֶתָא דְחַקְלָךְ בְּמַחְצָרָךְ וְלִקַּטָּא דְחֲצָרָךְ לֹא
 תִלְקַט לְעֵנִי וְלִגְרֵי תִשְׁבּוּק יִתְהוּן אֲנָא יי' אֱלֹהֵיכוּן:

(כג) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (כג) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (כג) וּמִלִּיל יי' עִם
 מֹשֶׁה לְמִימְרָ:

(כד) דַּבַּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ יִהְיֶה לָכֶם
 שְׁבֻתוֹן זְכוּרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ: (כד) דַּבַּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי
 בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ יִהְיֶה לָכֶם שְׁבֻתוֹן זְכוּרוֹן תְּרוּעָה מִקְרָא קֹדֶשׁ: (כד) מִלִּיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימְרָ
 בְּיַרְחָא שְׁבִיעֵאָה בְּחֵד לְיַרְחָא יִהְיֵי לְכוּן נִיחָא הַיְכָרוֹ וַיִּבְנֵא מְעָרַע קֹדֶשׁ

(כה) כָּל מִלְּאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְהִקְרַבְתֶּם אֶשֶׁה לַיהוָה: (כה) כָּל מִלְּאכֶת עֲבֹדָה
 לֹא תַעֲשׂוּ וְהִקְרַבְתֶּם אֶשֶׁה לַיהוָה: (כה) כָּל עֲבִידַת פְּלִחוֹ לֹא תַעֲבְדוּן וְתִקְרְבוּן קָדֶם יי':

(כו) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (כו) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (כו) וּמִלִּיל יי' עִם
 מֹשֶׁה לְמִימְרָ:

(כז) אַף בְּעֵשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַפְּרִים הוּא מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם
 וְעִנִּיתֶם אֵת נַפְשֵׁיכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אֶשֶׁה לַיהוָה: (כז) אַף בְּעֵשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה
 יוֹם הַפְּרִים הוּא מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֵת נַפְשֵׁיכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אֶשֶׁה לַיהוָה: (כז)
 בְּרִם בְּעֵשְׂרָא לְיַרְחָא שְׁבִיעֵאָה הַרְדִּין יוֹמָא דְכַפּוּרֵי־א הוּא מְעָרַע קֹדֶשׁ יִהְיֵי לְכוּן וְתַעֲנִינוּ יֵת נַפְשֵׁי־תִיכוּן
 וְתִקְרְבוּן קָדֶם יי':

(כח) וְכָל מִלְּאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה כִּי יוֹם כְּפָרִים הוּא לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם
 לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (כח) וְכָל מִלְּאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה כִּי יוֹם כְּפָרִים הוּא
 לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (כח) וְכָל עֲבִידָא לֹא תַעֲבְדוּן בְּכָרוֹ יוֹמָא הַרְדִּין אֲרִי יוֹמָא דְכַפּוּרֵי־א
 הוּא לְכַפֵּרָא עֲלֵיכוּן קָדֶם יי' אֱלֹהֵיכוּן:

(כט) כִּי כָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תַעֲנֶה בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְנִכְרַתָּה מֵעַמִּיָּה: (כט) כִּי כָל
 הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תַעֲנֶה בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְנִכְרַתָּה מֵעַמִּיָּה: (כט) אֲרִי כָל אֲנָשָׁא דִּי לֹא מַתְעִנִי בְּכָרוֹ
 יוֹמָא הַרְדִּין וְיִשְׁתִּיִצִי מֵעַמִּיָּה־א:

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

(ו) וְכָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה כָּל מְלָאכָה בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְהֶאֱבַדְתִּי אֶת הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עִמָּה: (ו) וְכָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה כָּל מְלָאכָה בְּעֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְהֶאֱבַדְתִּי אֶת הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עִמָּה: (ו) וְכָל אִישׁ דֵּי תַעֲבֹד כָּל עֲבִידָא בְּכֹרֵי יוֹמָא הַדְּרִין וְאוּבְדֵי יַת אֲנָשָׁא הַהִיא מִגּוֹ עִמָּה:

(זא) כָּל מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם: (זא) כָּל מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם: (זא) כָּל עֲבִידָא לֹא תַעֲבִידוּן קָנִים עֲלֵם לְדִרְיֹכּוֹן בְּכָל מוֹתְבִיכּוֹן:

(זב) שֶׁבֶת שְׁפָתוֹן הוּא לְכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם בַּתְּשׁוּעָה לַחֲדָשׁ בְּעֶרֶב מַעֲרֵב עַד עֶרֶב תִּשְׁבְּתוּן שְׁבֻתְכֶם: (זב) שֶׁבֶת שְׁפָתוֹן הוּא לְכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם בַּתְּשׁוּעָה לַחֲדָשׁ בְּעֶרֶב מַעֲרֵב עַד עֶרֶב תִּשְׁבְּתוּן שְׁבֻתְכֶם: (זב) שֶׁבֶת שְׁבֻתְכֶם הוּא לְכּוֹן וְתַעֲנִינוּן יַת נַפְשֵׁיכֶם בַּתְּשׁוּעָה לִירְחָא בְּרַמְשָׁא מְרַמְשָׁא עַד רַמְשָׁא תַנּוּחוֹן נִיחְכוֹן:

(זג) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (זג) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (זג) וּמְלִיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימֹר:

(ד) דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֲמֹשֶׁה עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה חַג הַסַּפּוֹת שִׁבְעַת יָמִים לִיהוָה: (ד) דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֲמֹשֶׁה עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה חַג הַסַּפּוֹת שִׁבְעַת יָמִים לִיהוָה: (ד) מְלִיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימֹר בַּחֲמִישָׁא עָשָׂר יוֹמָא לִירְחָא שְׁבִיעִיָּה הַדְּרִין חַגָּא דְמַטְלִיא שְׁבַעַת יוֹמֵי קָדָם יְיָ:

(דה) בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלָאכָת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: (דה) בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ כָּל מְלָאכָת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: (דה) בַּיּוֹמָא קְדָמָא מְעַרְעֵ קַדִּישׁ כָּל עֲבִידַת פְּלָחוֹן לֹא תַעֲבִידוּן:

(דו) שִׁבְעַת יָמִים תִּקְרְבוּ אִשָּׁה לִיהוָה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי מִקְרָא קֹדֶשׁ יְהִיָּה לְכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לִיהוָה עֲצֹרַת הוּא כָּל מְלָאכָת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: (דו) שִׁבְעַת יָמִים תִּקְרְבוּ אִשָּׁה לִיהוָה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי מִקְרָא קֹדֶשׁ יְהִיָּה לְכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לִיהוָה עֲצֹרַת הוּא כָּל מְלָאכָת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: (דו) שְׁבַעַת יוֹמֵי תִקְרְבוּן אִשָּׁה לִיהוָה מְעַרְעֵ קַדִּישׁ יְהִי לְכּוֹן וְהִקְרַבְתֶּם קְרַבְנָא קָדָם יְיָ בְּנִשׁ תַּחוּן כָּל עֲבִידַת פְּלָחוֹן לֹא תַעֲבִידוּן:

(דז) אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהַקְרִיב אִשָּׁה לִיהוָה עֹלָה וּמִנְחָה זָבַח וְנִסְכִּים דְּבַר יוֹם בַּיּוֹמוֹ: (דז) אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהַקְרִיב אִשָּׁה לִיהוָה עֹלָה וּמִנְחָה זָבַח וְנִסְכִּים דְּבַר יוֹם בַּיּוֹמוֹ: (דז) אֵלֶּיךָ מוֹעֲדֵי דִי תַעֲרַעְרוּן יַתְּחוּן מְעַרְעֵי קַדִּישׁ לְקַרְבָּא קְרַבְנָא קָדָם יְיָ עֲלֵתָא וּמִנְחָתָא נְכַסַּת קוּדְשִׁין וְנִסּוּכִין פְּתַגְמֵי יוֹם בַּיּוֹמִיָּה:

(דח) מִלֶּבֶד שְׁבֻתוֹת יְהוָה וּמִלֶּבֶד מִתְּנֻזוֹתֵיכֶם וּמִלֶּבֶד כָּל גְּדִרְיֹכֶם וּמִלֶּבֶד כָּל גְּדִבְתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לִיהוָה: (דח) מִלֶּבֶד שְׁבֻתוֹת יְהוָה וּמִלֶּבֶד מִתְּנֻזוֹתֵיכֶם וּמִלֶּבֶד כָּל גְּדִרְיֹכֶם וּמִלֶּבֶד כָּל גְּדִבְתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לִיהוָה: (דח) בַּר שְׁבִיאָ דִי וְיָבֵר מִתְּנֻזוֹתֵיכֶם וְיָבֵר גְּדִרְיֹכֶם וְיָבֵר כָּל גְּדִבְתֵיכֶם וְיָבֵר כָּל גְּדִבְתֵיכֶם דִּי תִתְּנוּן קָדָם יְיָ:

(ט) אַךְ בַּחֲמֹשֶׁה עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַסְפַּכֶּם אֶת תְּבוּאֹת הָאָרֶץ תַּחֲגוּ אֶת חַג יְהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן שְׁבֻתוֹן וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי שְׁבֻתוֹן: (ט) אַךְ בַּחֲמֹשֶׁה עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַסְפַּכֶּם אֶת תְּבוּאֹת הָאָרֶץ תַּחֲגוּ אֶת חַג יְהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן שְׁבֻתוֹן וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי שְׁבֻתוֹן: (ט) בְּרַם בַּחֲמִישָׁא עָשָׂר יוֹמָא לִירְחָא שְׁבִיעִיָּה בְּמִקְנֵשִׁיכֶם יַת עֲלֵלַת אֲרַעָא תַחֲגוּן יַת חַגָּא קָדָם יְיָ שְׁבַעַת יוֹמֵי בַּיּוֹמָא קְדָמָא נִיחָא וּבַיּוֹמָא תְּמִינָא נִיחָא:

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

(מ) וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפַּת תְּמָרִים וְעֵנָף עֵץ עֶבֶת וְעֵרְבֵי נָחַל וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים: (מ) וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפַּת תְּמָרִים וְעֵנָף עֵץ עֶבֶת וְעֵרְבֵי נָחַל וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים: (מ) וְתִסְבְּוּ לָכֵן בַּיּוֹמָא קַדְמָא פְּרִי אֵילָנָא אֲתֵרוּגִין וְלַלְפִין וְחֲדָסִין וְעֵרְבִין וְנָחַל וְתַחֲדָן קָדָם יי אֲלַחְכוּן שִׁבְעַת יוֹמִין:

(מא) וְחַגְגַּתֶּם אִתּוֹ חַג לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בְּשָׁנָה חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תַחֲגֹוּ אִתּוֹ: (מא) וְחַגְגַּתֶּם אִתּוֹ חַג לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בְּשָׁנָה חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תַחֲגֹוּ אִתּוֹ: (מא) וְתַחֲגֹוּ יְתִיָּה חֲגָא קָדָם יי שִׁבְעַת יוֹמִין בְּשִׁתָּא קָנִים עַלְמָא לְדִרְיָכוֹן בִּירְחָא שְׁבִיעָאָה תַחֲגֹוּ יְתִיָּה:

(מב) בַּסַּפֹּת תִּשְׁבּוּ שִׁבְעַת יָמִים כָּל הָאֲזֹרַח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסַּפֹּת: (מב) בַּסַּפֹּת תִּשְׁבּוּ שִׁבְעַת יָמִים כָּל הָאֲזֹרַח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסַּפֹּת: (מב) בַּמַּטְלִיא תִּתְּבוּן שִׁבְעַת יוֹמִין כָּל יְצִיבָא בְּיִשְׂרָאֵל וְתִבּוּן בַּמַּטְלִיא:

(מג) לְמַעַן יִדְעוּ דֹרֹתֵיכֶם כִּי בַּסַּפֹּת הוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (מג) לְמַעַן יִדְעוּ דֹרֹתֵיכֶם כִּי בַּסַּפֹּת הוֹשַׁבְתִּי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (מג) בְּדִיל דִּיִּדְעוּן דִּרְיָכוֹן אֲרִי בַּמַּטְלִיּוֹת עֲנִי אוֹתְבִית יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאַפְקוּתֵי יְתַחֲוֹן מֵאֶרְעָא דְּמִצְרַיִם אָנָּא יי אֲלַחְכוּן:

(מד) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת מַעַדֵי יְהוָה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (מד) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת מַעַדֵי יְהוָה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (מד) וּמְלִיל מֹשֶׁה יֵת סֵדֵר מוֹעֲדֵיָא דִּי וְאַלְפִינוֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

כד (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (א) וּמְלִיל יי עַם מֹשֶׁה לְמִימֹר:

(ב) צו אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שְׁמֹן זֵית זָךְ כְּתִית לְמֵאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: (ב) צו אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שְׁמֹן זֵית זָךְ כְּתִית לְמֵאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: (ב) פִּקֹּד יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְבּוּן לֹךְ מִשַׁח זֵיתָא דְּכִיָּא כְּתִישָׁא לְאַנְהָרָא לְאַדְלָקָא בּוֹצִינְיָא תְּדִירָא:

(ג) מחוץ לְפָרְכַת הָעֵדוּת בְּאַהֲל מוֹעֵד יַעֲרֹף אִתּוֹ אֶהְרֹן מֵעֵרֵב עַד בִּקְר לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: (ג) מַחוּץ לְפָרְכַת הָעֵדוּת בְּאַהֲל מוֹעֵד יַעֲרֹף אִתּוֹ אֶהְרֹן מֵעֵרֵב עַד בִּקְר לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: (ג) מִבְּרָא לְפָרְכַתָּא דְּסַחְדוּתָא בְּמַשְׁכַּן זְמָנָא יְסַדֵּר יְתִיָּה אַהֲרוֹן מִרְמִשָּׂא עַד עֲפָרָא קָדָם יי תְּדִירָא קָנִים עַלְמָא לְדִרְיָכוֹן:

(ד) על הַמִּנְחָה הַטְּהֻרָה יַעֲרֹף אֶת הַנְּרוֹת לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד: (ד) עַל הַמִּנְחָה הַטְּהֻרָה יַעֲרֹף אֶת הַנְּרוֹת לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד: (ד) עַל מְנַתָּא דְּכִיתָא יְסַדֵּר יֵת בּוֹצִינְיָא קָדָם יי תְּדִירָא:

(ה) וּלְקַחְתָּ סֹלֶת וְאַפִּיתָ אֹתָהּ שְׁתִּים עֶשְׂרֵה חֲלוֹת שְׁנֵי עֶשְׂרֵים יְהִיָּה הַחֲלָה הָאֶחָת: (ה) וּלְקַחְתָּ סֹלֶת וְאַפִּיתָ אֹתָהּ שְׁתִּים עֶשְׂרֵה חֲלוֹת שְׁנֵי עֶשְׂרֵים יְהִיָּה הַחֲלָה הָאֶחָת: (ה) וְתִסֵּב סֹלֶתָא וְתִיפִי יְתֵה תְּרַתָּא עֶשְׂרִי גְרִינֵן תְּרִין עֶשְׂרוֹנִין תְּהִי גְרִינְתָּא תְּרָא:

(ו) וְשִׂמְתָּ אוֹתָם שְׁתִּים מֵעֵרֵכוֹת שֵׁשׁ הַמְּעֻרְכֹת עַל הַשְּׁלֶחַן הַטְּהוֹר לִפְנֵי יְהוָה: (ו) וְשִׂמְתָּ אוֹתָם שְׁתִּים מֵעֵרֵכוֹת שֵׁשׁ הַמְּעֻרְכֹת עַל הַשְּׁלֶחַן הַטְּהוֹר לִפְנֵי יְהוָה: (ו) וְתִשׁוּי יְתַחֲוֹן תְּרִיתִין סֵדְרִין שִׁית סֵדְרָא עַל פְּתוּרָא דְּכִיָּא קָדָם יי:

(ז) וְנָתַתָּ עַל הַמְּעֻרְכֹת לְבִנָּה זָכָה וְהִיתָה לְלֶחֶם לְאֻזְפָּרָה אִשָּׁה לַיהוָה: (ז) וְנָתַתָּ עַל הַמְּעֻרְכֹת לְבִנָּה זָכָה וְהִיתָה לְלֶחֶם לְאֻזְפָּרָה אִשָּׁה לַיהוָה: (ז) וְתַתְּן עַל סֵדְרָא לְבוֹנְתָּא דְּכִיתָא וְתַהִי לְלֶחֶם לְאַדְפְּרָתָא קַרְבָּנָא קָדָם יי:

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

(כא) וּמִכַּה בְּהִמָּנָה יִשְׁלַמְנָה וּמִכַּה אָדָם יוֹמָת: (כא) וּמִכַּה בְּהִמָּנָה יִשְׁלַמְנָה וּמִכַּה אָדָם יוֹמָת: (כא) וּדְיִקְטוּל בְּעִירָא יִשְׁלַמְנָה וּדְיִקְטוּל אָנְשָׁא יִתְקַטַּל:

(כב) מְשִׁפֵּט אַחַד יִהְיֶה לָכֶם כַּגֵּר כְּאֶזְרָח יִהְיֶה כִּי אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (כב) מְשִׁפֵּט אַחַד יִהְיֶה לָכֶם כַּגֵּר כְּאֶזְרָח יִהְיֶה כִּי אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (כב) דִּינָא חֲדָא יְהִי לְכוּן כַּגֵּיירָא כִּי־עִיבָא יְהִי אַרְי אָנָּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

(כג) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּצִיאֵם אֶת הַמִּקְלָל אֶל מַחֲוֹץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ אָבֹן וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כג) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּצִיאֵם אֶת הַמִּקְלָל אֶל מַחֲוֹץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ אָבֹן וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: (כג) וּמִלִּיל מֹשֶׁה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶפְיָקוּ יַת דְּאֶרְגָּזוֹ לְמַבְרָא לְמִשְׁרִיתָא וַיִּרְגְּמוּ יְתִיה אֲבָנָא וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עֵבְדוּ כַּמָּא דִּי פְקִיד יְיָ יַת מֹשֶׁה:

רש"י

(3) דבר אל בני ישראל וגו' מועדי ה' – עשה מועדות שיהיו ישראל מלומדין בהם שמעבדים את השנה על גליות שנקרו ממקומם לעלות לרגל ועדיין לא הגיעו לירושלים:

(ג) ששת ימים – מה ענין שבת אצל מועדות ללמדך שכל המחלל את המועדות מעלין עליו כאלו חלל את השבתות וכל המקיים את המועדות מעלין עליו כאלו קיים את השבתות:

(ד) אלה מועדי ה' – למעלה מדבר בעבור שנה וכאן מדבר בקדוש החדש:

(ה) בין הערבים – משש שעות ולמעלה: פסח לה' – הקרבת קרבן ששמו פסח:

(ו) והקרבתם אשה וגו' – הם המוספין האמורים בפרשת פנחס ולמה נאמרו כאן לומר לך שאין המוספין מעכבין זה את זה: והקרבתם אשה לה' – מ"מ אם אין פרים הבא אילים ואם אין פרים ואילים הבא כבשים: שבעת ימים – כל מקום שנאמר שבעת שם דבר הוא שבעת של ימים שטייני"א זלע"ז וכן כל לשון שמונת ששת חמשת שלשת: מלאכת עבודה – אפילו מלאכות החשובות לכם עבודה ולמדך שיש חסרון כיס בזבלה שלהן כגון דבר האבד כך הבנתו מתורת כהנים דקתני יכול אף חולו של מועד יהא אסור במלאכת עבודה וכו':

(ט) לרנכס תזבחו – תחלת זביחתכם הזהירו לרנכס לרנכס. ומהו הרנכס: זיוס ההוא יאכל – לא בא להזהיר אלא שיהיה שחיטה על מנת כן אל תשחטוהו על מנת לאכלו למחר שאם תחשבו בו מחשבת פסול לא יהא לכם לרנכס. דבר אחר לרנכס לדעתכם מכאן למתעסק שפסול בשחיטה קדשים ואף ע"פ שפרט בנאכלים לשני ימים חזר ופרט בנאכלין ליום אחד שיהא זביחתן על מנת לאכלן בזמנן:

(ל) זיוס ההוא יאכל – לא בא להזהיר אלא שיהא שחיטה על מנת כן שאם לקבוע לה זמן אכילה כבר כתיב (ויקרא ז) ובשר זבח תודת שלמיו וגו': אני ה' – דע מי גזר על הדבר ואל יקל בעיניך:

(לא) ושמתם – (ת"כ) זו המשנה: ועשיתם – זה המעשה:

(לז) ולא תחללו – לעבור על דברי מזידין ממשמע שנאמר ולא תחללו מה ת"ל ונקדשתי מסור עמך וקדש שמי יכול ביחוד ת"ל בתוך בני ישראל וכשהוא מוסר עצמו ימסור עצמו ע"מ למות שכל המוסר עצמו ע"מ הנס אין עושין לו נס שכן מצונו בחונניה מישאל ועזריה שלא מסרו עצמן על מנת הנס שנא' (דניאל ג) והן לא ידעו להוא לך מלכא וגו' מציל ולא מציל ידעו להוא לך וגו':

(לג) המוציא אתכם – על מנת כן: אני ה' נאמן לשלם שכר:

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

(יח) על הלחם – בגלל הלחם חוצה ללחם: ומנחתם ונסכיהם – כמשפט מנחה ונסכים המפורשים בכל בהמה צפרפת נסכים (במדבר טו) ג' עשרונים לפר וז' עשרונים לאיל ועשרון לכבש ז' היא המנחה. והנסכים חצי ההין לפר ושלישית ההין לאיל ורביעית ההין לכבש:

(יט) ועשייתם שיעיר עזים – (ת"כ מנחות מה) יכול ז' כבשים והשעיר האמורים כאן הם ז' הכבשים והשעיר האמורים בחומש הפקודים כשאתה מגיע אל כל פרים ואילים אינן הם אמור מעתה אלו לעמנו ואלו לעמנו אלו קרבו בגלל הלחם ואלו למוספין:

(כ) והניף הכהן אותם תנופה – (מנחות סז) מלמד שטעונין תנופה מחיים יכול כולם ת"ל על שני כבשים: קדש יהיו לפי ששלמי יחיד קדשים קלים הזקה לומר בשלמי אבור שהם קדשי קדשים:

(כז) ובקרבכם – חזר ושנה לעבור עליהם בשני לחוין אמר רבי אבדימי ברבי יוסף מה ראה הכתוב ליתנם באמצע הרגלים פסח ועלרת מכאן וראש השנה ויום הכפורים וחג מכאן ללמד שכל הגותן לקט שכחה ופאה לעני כראוי מעלין עליו כאילו בנה בית המקדש והקריב עליו קרבנותיו בתוכו: תעזב – (פאה פ"ד) הגח לפנייהם והם ילקטו ואין לך לסייע לאחד מהם: אני ה' אלהיכם – נאמן לשלם שכר:

(כח) זכרון תרועה – (ר"ה לז) זכרון פסוקי זכרונות ופסוקי שופרות לזכור לכם עקידת יחזק שקרב תחתיו איל:

(כט) אך – כל אכין ורקין שבתורה מיעוטין מכפר הוא לשצים ואינו מכפר לשאינם שצים: (ל) והאבדתי – לפי שהוא אומר כרת בכ"מ ואינו יודע מה הוא כשהוא אומר והאבדתי למד על הכרת שאינו אלא אבדון:

(לא) כל מלאכה וגו' – לעבור עליו בלחון הרבה או להזהיר על מלאכת לילה כמלאכת יום:

(לב) מקרא קדש – [ביוה"כ] קדשהו בכסות נקיה ובתפלה ובשאר ימים טובים במאכל ובמשתה ובכסות נקיה ובתפלה:

(וי) ראשית הקירכס – שתהא ראשונה לקציר: עומר – עשירית האיפה כך היתה שמה כמו (שמות טז) וימודו בעומר:

(יג) והניף – (מנחות סח) כל תנופה מוליד ומביא מעלה ומוריד מוליד ומביא לעור רוחות רעות מעלה ומוריד לעור טללים רעים: לרנכס – אם תקריבו כמשפט זה יהיה לרנן לכם: ממחרת השבת – (שם סו) ממחרת יום טוב הראשון של פסח שאם אתה אומר שבת בראשית אי אתה יודע איזהו:

(יד) ועשייתם – כבש. חוצה לעומר הוא זא: (יג) ומנחתו – מנחת נסכיו: שני עשרנים – כפולה היתה: ונסכו יין רביעית ההין – (מנחות פט) אף ע"פ שמנחתו כפולה אין נסכו כפולים:

(יד) וקלי – קמח עשוי מכרמל רך שמייבשין אותו בתנור: וכרמל – הן קליות שקורין גרניילי"ש: בכל משבתיכם – (קידושין לו) נחלקו בו חכמי ישראל יש שלמדו מכאן שהחדש נוהג בחו"ל לארץ וי"א לא בא אלא ללמד שלא נטווו על החדש אלא לאחר ירשה וישיבה משכבשו וחלקו:

(טו) ממחרת השבת – ממחרת יום טוב: תמימות תהיינה – מלמד שמתחיל ומונה מצערב שאם לא כן אינן תמימות:

(טז) השבת השביעית – כתרומתו שבעתא שביעיתא: עד ממחרת השבת השביעית תספרו – ולא עד בכלל והן ארבעים ותשעה יום:

חמשים יום והקרבנות מנחה חדשה לה' – ביום החמשים תקריבוהו ואומר אני זהו מדרשו אצל פשוטו עד ממחרת השבת השביעית שהוא יום חמשים תספרו ומקרא מסורס הוא: מנחה חדשה – היא המנחה הראשונה שהוצאה מן החדש וא"ת הרי קרבה מנחת העומר אינה כשאר כל המנחות שהיא באה מן השעורים:

(יז) ממושבתיכם – ולא מחו"ל לארץ:

לחם תנופה – לחם תרומה המורס לשם גבוה וזו היא המנחה החדשה האמורה למעלה: בכורים – ראשונה לכל המנחות אף למנחת קנאות הבאה מן השעורים לא תקרב מן החדש קודם לשתי הלחם:

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

(ג) לפרכת העדת – שלפני הארון שהוא קרוי עדות (שבת כב. ת"כ) ורבותינו דרשו על נר מערבי שהוא עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל שנותן בה שמן כמדת חזרותיה וממנה היה מתחיל ובה היה מסיים: יערוך אתו אהרן מערב עד בוקר – (ת"כ) יערוך אותו עריכה הראויה למדת כל הלילה ושיערו חכמים חזי לוג לכל נר ונר והן כדאי אף ללילי תקופת טבת ומדה זו הוקבעה להם:

(ד) המנורה הטהרה – שהיא זהב טהור. ד"ר על טהרה של מנורה שמטהרה ומדקנה תחלה מן האפר:

(ו) שש המערכת – שש חלות המערכת האחת: השלחן הטהר – של זהב טהור. ד"ר על טהרו של שלחן שלא יהיו הסניפין מגביהין את הלחם מעל גבי השלחן (מנחות לו. ת"כ):

(ז) ונתת על המערכת – על כל אחת משתי המערכות היו שני בזיכי לבונה מלא קומץ לכל אחת: והיתה – הלבונה הזאת: ללחם לאזכרה – שאין מן הלחם לגבוה כלום אלא הלבונה נקטרת כשמסלקין אותו בכל שבת ושבת והיא לזכרון ללחם שעל ידה הוא נזכר למעלה כקומץ שהוא אזכרה למנחה:

(ח) והיתה – המנחה הזאת שכל דבר הבא מן התבואה בכלל מנחה היא: ואכלהו – מוסב על הלחם שהוא לשון זכר:

(י) וילא בן אשה ישראלית – (ת"כ) מהיכן ילא רבי לוי אומר מעולמו ילא רבי ברכיה אומר מפרשה שלמעלה ילא לגלג ואמר ביום השבת יערכנו דרך המלך לאכול פת חמה בכל יום שמא פת אוננת של תשעה ימים בתמיה. ומתניתא אמרה מבית דינו של משה ילא מחוייב בא ליטע אהלו בתוך מחנה דן אמרו לו מה טיבך לכאן אמר להם מבני דן אני אמרו לו (במדבר ב) איש על דגלו באותות לבית אבותם כתיב נכנס לבית דינו של משה וילא מחוייב עמד וגדף: בן איש מצרי – הוא המצרי שהרגו משה: בתוך בני ישראל – מלמד שנתגייר: וינאו במחנה – על עסקי המחנה: ואיש הישראלי – זה שכנגדו שמיחה בו מטע אהלו:

(לו) עזרת היא – עזרתי אחכם אללי כמלך שאיננו את בניו לסעודה לכך וכך ימים כיוון שהגיע זמנו להפטור אמר בני בבקשה מכס עכבו עמי עוד יום אחד קשה עלי פרידתכם: כל מלאכת עבודה – אפי' מלאכה שהיא עבודה לכס שאם לא תעשה יש חסרון כיס בדבר: לא תעשו – יכול אף חולו של מועד היא אסור במלאכת עבודה ת"ל היא:

(לז) עלה ומנחה – (מנחות מד) מנחת נסכים הקריבה עם העולה: דבר יום ביומו – חוק הקוצב בחומש הפקודים: דבר יום ביומו – האם עבר יומו בטל קרבנו:

(לט) אך בחמשה עשר יום תחגו – קרבן שלמים לחגיגה יכול תדחה את השבת ת"ל אך הואיל ויש לה תשלומין כל שבעה: באספקס את תבואת הארץ – שיהא חדש שביעי זה בא בזמן אסיפה מכאן שנלטו לעבר את השנים שאם אין העבור פעמים שהוא בא באמצע הקיץ או החורף: תחגו – שלמי חגיגה: שבעת ימים – (חגיגה י) אם לא הביא בזה יביא בזה יכול יהא מביאין כל שבעה ת"ל וחגותם אותו יום אחד במשמע ולא יותר ולמה נאמר שבעה לתשלומין:

(מ) פרי עץ הדב – (סוכה לד) עץ שטעם עזו ופריו שוה: הדב – הדב באילנו משנה לשנה וזהו אחרוג: פת תמרים – חסר וי"ו למד שאינה אלא אחת: וענף עץ עבת – שענפיו קלועים כעצמות וכחבלים וזהו הדם העשוי כמין קליעה:

(מב) האזרח – זה אזרח: בישראל – (ת"כ) לרבות את הגרים:

(מג) כי בסכות הושבתי. (סוכה יא) ענני כבוד:

(ב) לו את בני ישראל – זו פרשת מצות הגרות ופ' ואתה תורה לא נאמרה אלא על סדר מלאכת המשכן לפרש אורך המנורה וכן משמע ואתה סופך לזו את בני ישראל על כך: שמן זית זך – שלשה שמנים יולאים מן הזית הראשון קרוי זך והן מפורשים במנחות (דף כו) ובת"כ: תמיד – מלילה ללילה כמו עולת תמיד שאינה אלא מיום ליום:

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

(טז) ונקב שם – אינו חייב עד שיפרש את השם ולא המקלל בכינוי: ונקב – לשון קללה כמו (במדבר כג) מה חקב:

(יז) ואיש כי יכה – לפי שנאמר (שמות כא) מכה איש וגו' אין לי אלא שהרג את האיש אשה וקטן מנין ת"ל כל נפש אדם:

(כ) כן ינתן בו – פירשו רבותינו שאינו נתינת מוס ממס אלא תשלומי ממון שמין אותו כעבד לכך כתיב בו לשון נתינה דבר הגחון מיד ליד:

(כא) ומכה בהמה ישלמה – למעלה דבר בהורג בהמה וכאן דבר בעושה בה חבורה: ומכה אדם יומת – אפילו לא הרגו אלא עשה בו חבורה שלא נאמר כאן נפש ובמכה אביו ואמו דבר הכתוב ובא להקישו למכה בהמה מה מכה בהמה מחיים אף מכה אביו ואמו מחיים פרט למכה לאחר מיתה לפי שמצינו שהמקללו לאחר מיתה חייב הורג לו במכה שפטור ומה בבהמה בחבלה שאם אין חבלה אין תשלומין אף מכה אביו ואמו אינו חייב עד שיעשה בהם חבורה:

(כב) אני ה' אלהיכם – אלהי כולכם כשם שאני מיחד שמי עליכם כך אני מיחד שמי על הגרים:

(כג) ובני ישראל עשו. כל המצוה האמורה בסקילה במקום אחר דחייה רגימה ותלייה:

(יא) ויקב – כתרגומו ופריש (סנהדרין פז) שנקב שם המיוחד וגדף והוא שם המפורש ששמע מסיני: ושם אמו שלומית בה דברי – שבתו של ישראל שפרסמה הכתוב לזו לומר שהיא לבדה היתה זונה: שלמית – דהוה פטפטה שלם עלך שלם עלך שלם עליכון מפטפמת דבריים שואלת בשלום הכל: בה דברי – דברנית היתה מדברת עם כל אדם לפיכך קלקלה: למטה דן – מגיד שהרשע גורם גנאי לו גנאי לאביו גנאי לשבטו כיוצא בו (שמות לא) אהליאב בן אחיסמך למטה דן שבח לו שבח לאביו שבח לשבטו:

(יב) ויניחהו – לבדו ולא הניחו מקושש עמו ששניהם היו צפרק אחד ויודעים היו שהמקושש במיתה (סנהדרין עה) שנאמר (שמות לא) מחלליה מות יומת אבל לא פורש להם באיזו מיתה לכך נאמר (במדבר טו) כי לא פורש מה יעשה לו. אבל במקלל הוא אומר לפרוש להם שלא היו יודעים אם חייב מיתה אם לאו:

(יד) השמעים – אלו העדים: כל – להביא את הדיינים: את ידיהם – אומרים לו דמד בראשך ואין אנו נענשים במיתתך שאתה גרמת לך: כל העדה – (ת"כ) במעמד כל העדה (מכאן) ששלוחו של אדם כמותו: (טו) ונשא חטאו – בזכרת כשאין התראה:

נביא – יחזקאל פרק מד'

(טו) והפנהגים הלויים בני צדוק אשר שמרו את משמרת מקדשי בתעוה בני ישראל מעלי המה יקרבו אלי לשרתני ועמדו לפני להקריב לי חלב ודם נאם אדני יהוה: (טז) המה יבאו אל מקדשי והמה יקרבו אל שלחני לשרתני ושמרו את משמרתתי: (יז) והיה בבואם אל שערי החצר הפנימית בגדי פשתים ילבשו ולא יעלה עליהם צמר בשערי החצר הפנימית וביתה: (יח) פארי פשתים יהיו על ראשם ומכנסי פשתים יהיו על מתניהם לא יחגרו ביזע: (יט) וביצאתם אל החצר החיצונה אל העם יפשו את בגדיהם אשר המה משרתם בהם והניחו אותם בלשכת הקדש ולבשו בגדים אחרים ולא יקדשו את העם בבגדיהם: (כ) וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו בסום יכסמו את ראשיהם: (כא) ויין לא ישתו כל בהן בבואם אל

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

החציר הפנימית: (כב) וְאֶלְמִנָּה וּגְרוּשָׁה לֹא יִקְחוּ לָהֶם לְנָשִׁים כִּי אִם בְּתוּלֹת מְזֻרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל וְהָאֶלְמִנָּה אֲשֶׁר תִּהְיֶה אֶלְמִנָּה מִכֹּהֵן יִקְחוּ: (כג) וְאֵת עַמִּי יִזְרוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחַל וּבֵין טָמֵא לְטָהוֹר יוֹדְעִים: (כד) וְעַל רִיב הַמָּה יַעֲמִדוּ לְשֹׁפֵט {לְמִשְׁפָּט} בְּמִשְׁפָּטֵי וְשֹׁפֵטָהוּ {יִשְׁפָּטָהוּ} וְאֵת תּוֹרָתִי וְאֵת חֻקֵּי בְּכָל מוֹעֲדֵי יִשְׁמְרוּ וְאֵת שְׁבֻתוֹתַי יִקְדְּשׁוּ: (כה) וְאֵל מֵת אָדָם לֹא יָבֹא לְטָמְאָה כִּי אִם לְאָב וּלְאִם וּלְבֵן וּלְבַת לְאָח וּלְאָחוֹת אֲשֶׁר לֹא הִיְתָה לְאִישׁ יִטְמְאוּ: (כו) וְאֲחֵרֵי טְהַרְתוּ שִׁבְעַת יָמִים יִסְפְּרוּ לוֹ: (כז) וּבִיּוֹם בְּאוֹ אֵל הַקֹּדֶשׁ אֵל הַחֲצֵר הַפְּנִימִית לְשָׂרֵת בַּקֹּדֶשׁ יִקְרִיב חֲטָאתוֹ נֶאֱסָף אֲדָנִי יְהוָה: (כח) וְהִיְתָה לָהֶם לְנַחֲלָה אֲנִי נַחֲלָתָם וְאַחֲזָה לֹא תִתְּנוּ לָהֶם בְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי אֲחֻזָּתָם: (כט) הַמִּנְחָה וְהַחֲטָאת וְהָאֲשֵׁם הַמָּה יֵאָכְלוּ וְכָל חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָהֶם יִהְיֶה: (ל) וְרֵאשִׁית כָּל בְּפוּרֵי כָל וְכָל תְּרוּמַת כָּל מִפְּלֵ תְרוּמוֹתֵיכֶם לַפְּהִנִים יִהְיֶה וְרֵאשִׁית עֲרוֹסוֹתֵיכֶם תִּתְּנוּ לַכֹּהֵן לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֵל בֵּיתָהּ: (לא) כָּל נִבְלָה וְטִרְפָּה מִן הָעוֹף וּמִן הַבְּהֵמָה לֹא יֵאָכְלוּ הַבְּהֵנִים:

משנה – אהלות פרק ה'

(א) תַּנּוּר שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּתוֹךְ הַבַּיִת וְעֵינָיו קְמוּדָה לְחוּץ וְהָאֵהִילוּ עָלָיו קוֹבְרֵי הַמֵּוֹת, בַּיִת שְׂמָאֵי אוֹמְרִים, הַכֹּל טָמֵא. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, הַתַּנּוּר טָמֵא וְהַבַּיִת טָהוֹר. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אִף הַתַּנּוּר טָהוֹר:

והבית טהור – התנור שהאהיל המת על מקומו טמא, והבית טהור, שאין הטומאה יורדת דרך פיו לבית: ר' עקיבא אומר אף התנור טהור – דכיון דלא האהיל על התנור אלא על העין היוצא ממנו, אין התנור טמא. והלכה כבית הלל:

רע"ב – (א) תנור שהוא עומד בתוך הבית ועינו קמודה – נקב העשוי בתנור שהעשן יורד ממנו מונח חוץ לבית: והאהילו עליו נושאי המת – כשהיו נושאים את המת לקברו האהיל המת על העין: בית שמאי אומרים הכל טמא – קסברי טומאה נכנסת לתנור דרך עינו ויוצאה דרך פיו לבית: התנור טמא

(ב) אֲרָבָה שֶׁבֵּין הַבַּיִת לְעֵלְיָהּ, וְקִדְרָה נְתוּנָה עָלֶיהָ וְנִקְוָה בְּכוֹנֵס מִשְׁקָה, בַּיִת שְׂמָאֵי אוֹמְרִים, הַכֹּל טָמֵא. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, הַקִּדְרָה טָמְאָה וְעֵלְיָה טָהוֹרָה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אִף הַקִּדְרָה טָהוֹרָה:

הלל אומרים הקדירה טמאה – חומר אהיל דעלמא הוא שמחמירין בית הלל לטמא את הקדירה, דכרבי עקיבא סבירא להו שהקדירה מאלת על הטומאה, וכגון שגב הקדירה פונה למטה אלל הטומאה, שאין כלי חרס מקבל טומאה מגבו. והלכה כבית הלל:

רע"ב – (ב) ארובה – כמין חלון שבגב הבית שהוא קרקעית העליה: כוונס משקה – כשמשימים הכלי על המשקים נכנסים המשקים לתוכו דרך אותו הנקב: הכל טמא – אם יש טומאה בבית, הקדירה וכל מה שבעלייה טמא, שאין הקדירה מאלת וטומאה עולה דרך ארובה שיש לה פתח טפה: ובית

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

(ג) הִיָּתָה שְׁלֵמָה, בֵּית הַלֵּל אֹמְרִים מִצְלָתָ עַל הַכֹּל. בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים, אֵינָה מִצְלָתָ אֶלָּא עַל הָאֲכָלִים וְעַל הַמְּשָׁקִים וְעַל כְּלֵי חָרֶס. חֲזֵרוּ בֵּית הַלֵּל לְהוֹרוֹת כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי:

מאיל על אוכלים ומשקין וכלי חרס שזעלייה, לנפשיה בלדד הוא דמטהרין להו החזרים גדלים מהם וממגעם ובלאו הכי נמי כל מאכלס טמא. אצל שאר כלים שיש להם טהרה במקוה, אם טהרם הרי הוא משאילס לחצר וישתמש בהם בטבילה לחודה בלא הזאה שלישי ושביעי:

(ד) לָגֵן שֶׁהוּא מְלֵא מִשְׁקִין טְהוֹרִין, הַלָּגֵן טָמֵא טָמְאָתָ שְׁבַעָה, וְהַמְּשָׁקִין טְהוֹרִין. וְאִם פָּנָן בְּכָלֵי אַחַר, טָמְאִין. הָאִשָּׁה שֶׁהִיא לְשָׂה בְּעֵרְבָה, הָאִשָּׁה וְהַעֲרֵבָה טָמְאִים טָמְאָתָ שְׁבַעָה, וְהַבֶּצֶק טְהוֹר. וְאִם פָּנְתוּ לְכָלֵי אַחַר, טָמְאִין. חֲזֵרוּ בֵּית הַלֵּל לְהוֹרוֹת כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמַאי:

טמא טומאת שבעה, שאם אמרת כן, אם כן אין הקדירה שבארוכה מאלת על המשקין לעולם ואנן אמרין שהיא מאלת על אוכלים ומשקין: האשה והעריבה טמאים – שאין הקדירה של חרס מאלת עליהן: והבצק טהור – שהקדירה מאלת על האוכלים. ודוקא כל זמן שלא פירקה ממנו. אצל אם הגדיה שתי ידיה ממנה וחזרה ולשה, הרי זו מטמאה את הבצק:

(ה) הָיוּ כְּלֵי גְלָלִים, כְּלֵי אֲבָנִים, כְּלֵי אֲדָמָה, הַכֹּל טְהוֹר. הָיָה כְּלֵי טְהוֹר לְקֹדֶשׁ וְלַחֲטָאֵת, הַכֹּל טְהוֹר, שֶׁהַכֹּל נֶאֱמָר עַל הַחֲטָאֵת. מִפְּנֵי שֶׁהַכְּלֵים טְהוֹרִין וְכָלֵי חָרֶס טְהוֹרִין וּמִצְיָלִין עִם דְּפָנוֹת אֱהָלִים:

שמירתה: מפני שהכלים טהורים – כגון כלי גללים וכלי אבנים וכלי אדמה שהן טהורים מלקבל טומאה, וכן כלי חרס שהן טהורין כשהן לקודש ולחטאת אע"פ שהן של עם הארץ, נאמן, שעם הארץ נאמן לקודש ולחטאת כדאמרן. כל אלו מצילין עם דפנות אוהלים, כלומר חוצצין בפני הטומאה כשהם מונחים במקום שיש דפנות לאוהלים, והאי ארוכה שבין בית לעלייה כדפנות אוהלים חשיבא. אצל במקום שאין דפנות אין מצילים כדמפרש ואזיל:

רע"ב – (ג) מאלת על הכל – על כל מה שזעלייה. שהיא חולצת בפני הטומאה: אינה מאלת אלא על האוכלים ועל המשקים ועל כלי חרס – בקדירה של עם הארץ מיירי. וטעמייהו דבית שמאי משום דכליו של עם הארץ טמאין הם אצל חצר, וכל כלי טמא אינו חוצץ בפני הטומאה. ולפי שעם הארץ מחזיק הכלים שלו בטהור, אמרין ליה שהוא

רע"ב – (ד) לגין – של עץ או של מתכת שמונח זעלייה זו שהקדירה מונחת על פי ארוכה שלה: הלגין טמא טומאת שבעה – שאין הקדירה מאלת על כלי עץ וכלי מתכות כדאמרן: והמשקים טהורים – שהקדירה מאלת על אוכלים ומשקים: ואם פינה – המשקים הללו לכלי אחר שבאותה עלייה, הכלי האחר מטמאן, שכל הכלים שזעלייה טמאים חוץ מכלי חרס, אצל הכלי הראשון שהיו המשקין בתוכו אינו מטמאן אע"פ שהוא

רע"ב – (ה) כלי גללים – של פיעי בקר: כלי אבנים וכלי אדמה – כל הגך כלים אפילו ביד עם הארץ טהורים. ואם מונחים על פי ארוכה, מצילין על הכל אפילו על כלי שטף: היה כלי טהור לקודש ולחטאת – דהמניניהו רבנן לעמי הראכות על הקודש, כדי שלא יהא כל אחד הולך וזונה במה לעצמו, הלכך הכלי הטהור לקודש מציל על הכל אפילו לבית שמאי. וכן הן נאמנין על החטאת של אפר פרה דכתיב (במדבר יט) והיתה לעדת בני ישראל למשמרת, הלכ נאמנים כל

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

(ו) בַּיַּצֵּד, הַבּוֹר וְהַדּוֹת שְׂבִיטָה וּכְפִישָׁה נְתוּנָה עָלָיו, טְהוֹר. אִם הִיְתָה בְּאֵר חֶלְקָה, אוֹ כּוֹרֵת פְּחוּתָהּ, וּכְפִישָׁה נְתוּנָה עָלֶיהָ, טָמֵא. אִם הָיָה נֶסֶר חֶלְקָה, אוֹ סְרִידָה שְׂאִין לָהּ גַּפִּים, טְהוֹר, שְׂאִין הַבָּלִים מִצִּילִים עִם דְּפָנוֹת אֲהָלִים עַד שְׂיָהָא לָהֶן דְּפָנוֹת. וְכַמָּה תֵּהֵא הַדְּפֹן, טַפַּח. הָיָה לָהּ חֲצִי טַפַּח מִכָּאן וְחֲצִי טַפַּח מִכָּאן, אֵינָה דְּפֹן, עַד שְׂיָהָא לָהּ טַפַּח מִמְּקוֹם אֶחָד:

רע"ב – (ו) הבור והדות שבבית – והמת בבית וכלים צבור וזרות, ויש גובה מחיות סביבותיהן. צור ודות, שניהן בקרקע, אלא צבור בחפירה ודות בצנזן: וכפישה – סל גדול שכוּבָּסִים בו הזיתים לכומרן, והוא מחזיק ארבעים סאה או יותר ואינו מקבל טומאה ונתונה על פי הבור והדות: טהור – כל מה שבתוכו הואיל ויש שם מחילות: באר חלקה – שפי הבאר שזה לקרקע הבית ואין לה מחילה סביב, להשתא ליכא דפנות: או כורת פחותה – כגון כורת גדולה שמחזקה ארבעים סאה שאינה מקבלת טומאה, ופחותה, שאינה פקוקה בקש: וכפישה נמוכה עליה – על פי הבור או על פי הכורת: טמא – דאין מצילין אלא עם דפנות אוהלים, ובבאר אין דפנות, ודפנות הכורת לאו דפנות אוהלים הן: היה נסר חלק – דאין זה כלי: או סרידה שאין לה

גפיים – שאין לה מחילות ללא חשיבא כלי: טהור – אם נתונים על באר חלקה או (על גב) כורת פחותה, מצילים וטהור, לדוקא כפישה שהיא כלי אינה מכלת אלא עם דפנות אוהלים, אבל נסר וסרידה שאין לה גפיים, ללא כלים נינהו, מצילים ללא דפנות אוהלים. סרידה, כמין עריבה קטנה של עץ שהנחתום משתמש בה. גפיים, אונגיים ואונגיים: חצי טפח מכאן וחצי טפח מכאן – הא דאין כלי מציל בבאר חלקה היינו בכלי שאין לו דפנות טפח, אבל אם יש לכלי דפנות טפח מציל על הבור אע"פ שאין לו דפנותיו בולטים כלל, והשתא קאמר דחצי טפח לכלי וחצי טפח לדופני הבור אין מטרפיים. וכפישה דאמן לעיל שאם היא נתונה על באר חלקה אינה מכלת, מיידי שאין בה דפנות טפח (יג):

(ז) כָּשֶׁם שְׂמִיּוֹתֵינוּ מִבְּפָנִים, כֶּף מִצִּילִין מִבְּחוּץ. בַּיַּצֵּד, כְּפִישָׁה שְׂיָהָא נְתוּנָה עַל הִיְתָדוֹת מִבְּחוּץ, טָמֵאָה תַּחְתֵּיהָ, בָּלִים שְׂבִיבְפִישָׁה טְהוֹרִים. אִם הָיָה כֶּתֶל חָצֵר אוֹ כֶּתֶל גֶּנֶה, אֵינּוּ מִצִּיל. קוֹרָה שְׂהִיְתָה נְתוּנָה מִכֶּתֶל לְכֶתֶל וְקוֹדְרָה תְּלוּיָה בָּהּ, טָמֵאָה תַּחְתֵּיהָ, בָּלִים שְׂבִיבְקוֹדְרָה, רַבִּי עֲקִיבָא מְטַהֵר, וְחֲכָמִים מְטַמְּאִין:

רע"ב – (ז) כָּשֶׁם שְׂמִיּוֹתֵינוּ מִבְּפָנִים – עם דפנות אוהלים כך מצילים מבחוץ עם דפנות אוהלים כדמפרש ואזיל: על יתדות מבחוץ – סמוך לכותל שלא תהא משוכה מן הכותל [טפח] ואז חשובה אוהל להפסיק בין טומאה שתחתיה לכלים שעל גבה. ודוקא בכותל בית שנעשה כותל זה לאוהל נחשבת הכפישה גם היא אוהל להפסיק, אבל בכותל חצר וגינה שלא נעשה לאוהל, לא תיחשב הכפישה אוהל להפסיק: וקדירה תלויה בה – מוכח

בחוספתא שאם הקדירה משוכה משפת הקורה ולחוץ בפותח טפח, כולי עלמא לא פליגי דאינה מכלת וכלים שבקדירה טמאים. ואי פי הקדירה מודבק בקורה, כולי עלמא לא פליגי דמכלת וטהורים. כי פליגי, היכא דמשוכה מן הקורה וליכא פותח טפח, רבי עקיבא אומר מכלת וטהורים. וחכמים אומרים אינה מכלת וטמאים. והלכה כחכמים:

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

גמרא – נדה דף כ' ע"ב

איפרא הורמיז אמיה דשבור מלכא שדרה דמא לקמיה דרבא הוה יתיב רב עובדיה קמיה ארחיה אמר לה האי דם חימוד הוא אמרה ליה לבריה תא חזי כמה חכימי יהודאי א"ל דלמא כסומא בארובה הדר שדרה ליה שתין מיני דמא וכולהו אמרינהו ההוא בתרא דם כנים הוה ולא ידע אסתייע מילתא ושדר לה סריקותא דמקטלא כלמי אמרה יהודאי בתווי דלבא יתביתו אמר רב יהודה מרישא הוה חזינא דמא כיון דאמרה לי אמיה דיצחק ברי האי טיפתא קמייתא לא מייתינן לה קמייהו דרבנן משום דזהימא לא חזינא בין טמאה לטהורה ודאי חזינא:

רש"י על הגמרא

חזינא – דלילמא אשתני ואע"ג דמראה דם טהור יש לה ללמא אי אייתא טיפתא קמייתא הוה מיחזי טמא: בין טמאה לטהורה – כשכלין ימי טוהר של זכר או של נקבה וראתה ציוס ארבעים ואחד או ציוס שמונים ואחד: חזינא ליהוה דמא – אי דם טמא מטמינא ואי לאו מחמסה דמים הוא מטהרינא דהוה ודאי טיפתא קמייתא מייתא ללא מזהמא דעד השתא חזאי ואתא דם טוהר שכל מ' לזכר ופ' לנקבה מעין פתוח ואפי' פסקה יום או יומים הואיל ומוחזקת היא דלמים לא זהמא ומייתא טיפתא קמייתא:

איפרא הורמיז – נכרית היתה וכן שמה ואעפ"כ היתה משמרת עצמה מנדות וקרוכה להתגייר ואף קרצנות היתה שולחת ולשון יוני איפרא חן כמו אפריון נמטייה לרבי שמעון (ב"מ 77 ק"ט): הורמיז – כמו (ב"ב 77 עג) הורמיז בר ליליתא כלומר יופי קדים היה לה: ארחיה כו' – ואע"ג דאמר לעיל רבא לא ידע דלמא ניסא איתרחיש ליה: שלח לה – משום דורון: סריקותא – מסרק נאה: מקטלא כלמי – שהורגין עליה כנים וסברה ודאי הבין ומשום הכי שלח לי האי: כלמי – כנים כדמתרגמינן כנים כלמתא: בתווי לבאי – בחדרי הלכ אתם יושבים מחדרים מתרגמי' מתווינא כלומר כל חכמה מצויה בכס: לא

זוהר – תרומה דף קל"ו ע"א

בשעתא דאתפליג ליליא, בליליא דא, קודשא בריה הוא בעי לאעלא בגנתא דלעילא. ורזא דא, ביומי דחול קודשא בריה הוא עאל בגנתא דעדן דלתתא, לאשתעשעא עם צדיקיא דשראן תמן, ובשבת, בהווא ליליא דשבתא, קודשא בריה הוא עאל בגנתא דלעילא, ברזא דמקורא עלאה: בגין דביומי דחול, כל נשמתין דצדיקיא בלהו, בגנתא די בארעא שרין. וכד אתקדש יומא במעלי שבתא, כל אינון משרין דמלאכין קדישין די ממנן גו גנתא דלתתא, בלהו סלקין להני נשמתין, דשרין גו גנתא דלתתא, לעאלא לגבי ההוא דקיעא דקיימא על גנתא, ומתמן אזדמנו

חק לישראל – פרשת אמור יום ו'

דְּתִיבִין קְדִישִׁין, דְּסַחְרָאן בּוּדְסִי יִקְרָא דְּמַלְפָּא, וְסַלְקִין לֹון לְכַל אֵינּוֹן
נְשָׁמְתִין, בְּגִנְתָּא דְּלַעֲיָלָא:
פִּינּוֹן דְּאֵלִין רוּחִין סַלְקִין, כְּדִין רוּחִין אַחְרָנִין קְדִישִׁין, נְחַתִּין, לְאַתְעֵטְרָא בְּהוּ
עֲמָא קְדִישָׁא. אֵלִין סַלְקִין, וְאֵלִין נְחַתִּין:
וְאִי תִימָא, הָא גְנָתָא דְּבְאָרְעָא, בְּיוֹמָא דְּשַׁבְּתָא יִתְבָּא בְּרִיקְנִיָּא בְּלֹא נְשָׁמְתִין
דְּצַדִּיקָיָא. לָאוּ הִכִּי. אֶלָּא נְשָׁמְתִין אֲזֵלִין, וְנְשָׁמְתִין אַתְּיָין. נְשָׁמְתִין סַלְקִין,
וְנְשָׁמְתִין נְחַתִּין. נְשָׁמְתִין אֲזֵלִין מִגּוֹ גְנָתָא, וְנְשָׁמְתִין אַתְּיָין לְגוֹ גְנָתָא. כֹּל
אֵינּוֹן נְשָׁמְתִין דְּצַדִּיקָיָא, דְּמַתְּלַבְּנֵן בְּיוֹמֵי דְּחוּל, וְעַד לָא עָאלוּ לְגוֹ גְנָתָא,
בְּשַׁעֲתָא דְּאֵלִין נְפָקִין, אֵלִין עָאלִין וְגְנָתָא לָא אֲשַׁתְּאָר בְּרִיקְנִיָּא. בְּרָזָא דְּלַחֵם
הַפְּנִים בְּיוֹם הַלֶּקְחוֹ:

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פ"ח

(ו) הדש כגרוגרת חייב ואין דישה אלא בגדולי קרקע והמפרק הרי הוא תולדת הדש
החולב את הבהמה חייב משום מפרק וכן החובל בחי שיש לו עור חייב משום מפרק
והוא שיהיה צריך לדם שיצא מן החבורה אבל אם נתכוון להזיק בלבד פטור מפני
שהוא מקלקל ואינו חייב עד שיהיה בדם או בחלב שהוציא כגרוגרת:
(ח) במה דברים אמורים בחובל בבהמה וחיה ועוף וכיוצא בהם אבל החובל בחבירו אף
על פי שנתכוון להזיק חייב מפני נחת רוחו שהרי נתקררה דעתו ושככה חמתו והרי
הוא כמותקן ואף על פי שאינו צריך לדם שהוציא ממנו חייב:
(ט) שמנה שרצים האמורים בתורה הן שיש להן עורות לענין שבת כמו חיה ובהמה ועוף
אבל שאר שקצים ורמשים אין להן עור לפיכך החובל בהן פטור ואחד החובל בבהמה
חיה ועוף או בשמנה שרצים ועשה בהן חבורה ויצא מהם דם או שנצרר הדם אע"פ
שלא יצא חייב:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גר גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.